

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

**D I C T A M E N 3/2013, de 26 de febrer,
sobre les disposicions addicionals vuitanta-unena i vuitanta-quatrena
de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de
l'Estat per a l'any 2013**

El Consell de Garanties Estatutàries, amb l'assistència del president Eliseo Aja, del conseller Pere Jover Presa, del vicepresident Joan Egea Fernández, del conseller Marc Carrillo, de la consellera Antonia Agulló Agüero, del conseller secretari Jaume Vernet Llobet, i dels consellers Enric Fossas Espadaler i Àlex Bas Vilafranca, ha acordat emetre el següent

D I C T A M E N

Sol·licitat pel Govern de la Generalitat, sobre les disposicions addicionals vuitanta-unena i vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013 (BOE núm. 312, de 28 de desembre de 2012).

A N T E C E D E N T S

1. El dia 30 de gener de 2013 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit de la vicepresidenta del Govern, de 29 de gener de 2013 (Reg. núm. 2948), pel qual, en compliment del que preveuen els articles 16.2.a i 31 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries, es comunicava al Consell l'Acord del Govern de la Generalitat, de 29 de gener de 2013, de sol·licitud d'emissió de dictamen sobre l'adequació a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia de les disposicions addicionals vuitanta-unena i vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013 (BOE núm. 312, de 28 de desembre de 2012).

L'òrgan sol·licitant demana d'aquest Consell el dictamen, atès el seu caràcter preceptiu segons l'article 76.3 EAC, per al cas que s'acordés interposar un recurs d'inconstitucionalitat.

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 31 de gener de 2013, després d'examinar la legitimació i el contingut de la sol·licitud, la va admetre a tràmit i es va declarar competent per emetre el dictamen corresponent, d'acord amb l'article 24.2 de la seva Llei reguladora. Es va designar ponent del Dictamen esmentat el conseller Àlex Bas Vilafranca.

3. En la mateixa sessió, d'acord amb l'article 25, apartat 5, de la seva Llei reguladora, el Consell va acordar adreçar-se al Govern a fi de sol·licitar-li la informació i la documentació complementàries de què disposés amb relació a la matèria sotmesa a dictamen.

4. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació, es va fixar com a data per a la votació i per a l'aprovació del Dictamen el dia 26 de febrer de 2013.

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. L'objecte del Dictamen

Com s'ha exposat en els antecedents, el Govern de la Generalitat demana dictamen a aquest Consell, amb caràcter previ a l'eventual interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat, sobre les disposicions addicionals vuitanta-unena i vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013 (LPGE 2013, en endavant).

1. La disposició addicional vuitanta-unena atribueix la gestió al Servei Públic d'Ocupació Estatal (en endavant, SEPE) d'una sèrie de mesures, accions i programes en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació previstes a l'article 13.h de la Llei 56/2003, de 16 de desembre, d'ocupació (en endavant, Llei d'ocupació), finançades d'acord amb les dotacions pressupostàries que enumera i amb l'exclusió de la distribució territorial dels fons afectats.

Els dubtes expressats pel Govern respecte d'aquesta disposició addicional, en el marc de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de «legislació laboral» ex article 149.1.7 CE, se centren en la possible vulneració de les competències executives de la Generalitat en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació de l'article 170.1.b, i també dels articles 114.5 i 115.2 EAC, que disposen, entre d'altres, la participació de la Generalitat en la determinació del caràcter no territorialitzable de les subvencions estatals i en la seva gestió i tramitació. Això anterior en la mesura que la disposició estatal dictaminada reserva la gestió al SEPE i estableix que les dotacions

pressupostàries no estaran subjectes a distribució territorial i «ni preveu ni reconeix la participació de la Generalitat de Catalunya en la determinació del caràcter no territorialitzable d'aquestes dotacions econòmiques estatals, ni tampoc en la seva gestió i tramitació». En el mateix sentit, el Govern fa citació de la jurisprudència constitucional (fonamentalment, la STC 244/2012, de 18 de desembre, FJ 4 i 7) i dels dictàmens d'aquest Consell 5/2012, de 3 d'abril, i 17/2012, de 20 de desembre.

2. Per la seva banda, la disposició addicional vuitanta-quatre suspèn durant l'any 2013 l'aplicació dels articles 7.2, 8.2.a, 10 i 32.3 (primer paràgraf), i de la disposició transitòria primera de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, que regulen el finançament estatal del nivell acordat de protecció de la dependència.

El Govern de la Generalitat addueix que els dictàmens d'aquest Consell 11/2012 i 12/2012, ambdós de 22 d'agost, ja es van pronunciar sobre aquests mateixos preceptes i van considerar «que vulneraven la competència de la Generalitat en matèria de serveis socials (art. 166.1 EAC), el principi de lleialtat institucional i l'autonomia financera (art. 156 CE, 3.1 i 202.2 EAC), ja que provoquen la suspensió d'aquesta part del finançament estatal, però el manteniment del deure per la Generalitat de finançar amb els seus propis recursos la prestació del servei». A això anterior, el Govern hi afegeix que s'han obert sengles procediments de negociació bilateral respecte dels preceptes objecte dels dictàmens esmentats que encara no han conclòs i «ni s'han assolit acords que permetin entendre resolta la controvèrsia suscitada, ni s'han plantejat encara els possibles recursos d'inconstitucionalitat».

3. D'acord amb el que hem exposat, i per donar resposta adequada a la sol·licitud de dictamen, procedirem, a continuació, a l'examen de la constitucionalitat i l'estatutarietat d'ambdues disposicions addicionals. A aquest efecte, en el fonament jurídic segon tractarem molt breument la

disposició addicional vuitanta-quatrena, atès que, com hem dit i exposarem seguidament, aquest Consell va tenir ocasió de pronunciar-se sobre un precepte amb un contingut pràcticament idèntic al de la disposició dictaminada. Seguidament, en el fonament jurídic tercer, analitzarem la disposició addicional vuitanta-unena exposant, en primer lloc, els antecedents i el context normatiu en el qual s'insereix, per, després, enquadrar-la materialment i determinar el paràmetre constitucional de distribució de competències aplicable. Finalment, això ens permetrà pronunciar-nos sobre l'adequació de l'esmentada disposició a l'ordre constitucional i estatutari de competències.

Segon. L'anàlisi de la disposició addicional vuitanta-quatrena

En el present fonament jurídic, ens referirem, en primer lloc i de manera succinta per les raons que veurem a continuació, a l'adequació constitucional i estatutària de la disposició addicional vuitanta-quatrena, inserida en la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013, la qual estableix:

«Octogésima cuarta. Suspensión de la aplicación de determinados preceptos de la Ley 39/2006, de 14 de diciembre, de Promoción de la Autonomía Personal y Atención a las personas en situación de dependencia.

Durante 2013 se suspende la aplicación del artículo 7.2, del artículo 8.2.a), del artículo 10, del artículo 32.3, párrafo primero, y de la disposición transitoria primera de la Ley 39/2006, de 14 de diciembre, de Promoción de la Autonomía Personal y Atención a las personas en situación de dependencia.»

Com es pot comprovar a partir de la literalitat del seu text, aquest precepte constitueix una reproducció exacta de la disposició addicional quarantena de la Llei 2/2012, de 29 de juny, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012, amb l'única i sola diferència del període temporal sobre el qual es

projecta la seva vigència, que en el cas que ara ens ocupa inclou l'exercici pressupostari corresponent a l'any 2013 en lloc del 2012.

Així, atesa l'exacta coincidència entre ambdues disposicions i tenint en compte que ja ens hem pronunciat recentment sobre el mateix objecte en el Dictamen 12/2012, i que no s'ha produït cap fet mínimament rellevant, als efectes de la nostra funció dictaminadora, des de l'emissió d'aquesta opinió, ens remetem en conjunt a l'argumentació jurídica que al seu dia vàrem fixar.

En conseqüència i d'acord amb el raonament exposat, així com en coherència amb la conclusió que se'n derivava en el DCGE 12/2012 esmentat, amb motiu del present Dictamen només cal que ens pronunciem en els mateixos termes respecte de la disposició addicional vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013, en el sentit de considerar-la també inconstitucional perquè vulnera les competències de la Generalitat de l'article 166.1 EAC i, en connexió amb aquest, l'article 156 CE i els articles 3.1 i 202.2 EAC.

Tercer. L'examen de la disposició addicional vuitanta-unena

Un cop hem exposat, en el fonament jurídic segon, les consideracions relatives a la disposició addicional vuitanta-quatrena LPGE 2013, tot seguit abordarem l'anàlisi de la disposició addicional vuitanta-unena de la mateixa Llei, que s'intitula «Gestión de las acciones, medidas y programas establecidos en la letra h) del artículo 13 de la ley 56/2003, de 16 de diciembre, de Empleo».

1. Aquest precepte, tal com ja ho hem indicat de manera succinta, estableix la gestió centralitzada de determinats crèdits adreçats a polítiques actives d'ocupació durant l'any 2013. L'esmentada prescripció es projecta sobre les

corresponents aplicacions pressupostàries per a la realització d'un conjunt de programes, accions i mesures, la gestió de les quals, per raó de la seva presumpta naturalesa, s'atribueix amb caràcter exclusiu al SEPE, tot exclouent, en el seu darrer paràgraf, l'opció de la territorialització i l'execució per part de les comunitats autònomes que han assumit competències en la matèria, com és el cas de la Generalitat.

La gestió centralitzada d'aquests fons troba la seva empara, segons sosté la disposició addicional, en els articles 13 i 14 de la Llei d'ocupació, que tenen per objecte, respectivament, la regulació de les «competències» del SEPE i la «pressupostació de fons d'ocupació d'àmbit nacional». En concret, la disposició que estem dictaminant reproduïx literalment els mateixos supòsits d'accions, mesures i programes fixats en la lletra *h* de l'article 13, així com la regla de la no-territorialització i de l'execució directa per part de l'esmentat organisme estatal.

La previsió d'atribució de la gestió d'aquesta mena d'actuacions al Servei Públic d'Ocupació Estatal, amb càrrec al seu pressupost de despeses, té antecedents puntuals en la Llei 54/1999, de 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2000 (disposició addicional vint-i-tresena), en què es va habilitar el llavors Institut Nacional d'Ocupació (INEM) per gestionar directament diversos crèdits destinats al foment de l'ocupació i que va tenir continuïtat, amb continguts diferents, en les lleis de pressupostos generals de l'Estat fins arribar a l'any 2003 en el qual es va produir la seva plasmació, amb caràcter general, mitjançant l'article 13.e de la Llei d'ocupació, que finalment, com veurem, acabarà esdevenint l'article 13.h.

En la seva redacció originària, l'article 13.e contenia tres apartats amb tres supòsits de programes subjectes a la gestió centralitzada del SEPE: 1) programes d'àmbit supraterritorial que exigeixin mobilitat i demanin una coordinació unificada; 2) programes de millora de l'ocupació mitjançant la

col·laboració del SEPE amb òrgans de l'Administració general de l'Estat per a la realització d'accions formatives i execució d'obres i serveis d'interès general i social relatius a competències exclusives de l'Estat, i 3) programes d'intermediació i polítiques actives d'ocupació per als treballadors immigrants en origen. Aquest precepte, entre d'altres, va ser objecte del Dictamen del Consell Consultiu núm. 260, de 17 de febrer de 2004, que va declarar la inconstitucionalitat dels seus dos primers apartats. Posteriorment, el Parlament de Catalunya, seguint el parer del Consell, va interposar el Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1763-2004 contra aquest i altres articles de la Llei d'ocupació. Aquest recurs es troba pendent de resolució en data d'avui.

Fins arribar a la literalitat actual de l'article 13.h, l'article 13.e va ser modificat pel Reial decret llei 1/2011, d'11 de febrer, de mesures urgents per promoure la transició a l'ocupació estable i la requalificació professional de les persones desocupades, que hi va afegir un supòsit quart relatiu als programes de caràcter excepcional, durada determinada i afectació a tot el territori nacional, i pel Reial decret llei 3/2011, de 18 de febrer, de mesures urgents per a la millora de l'ocupabilitat i la reforma de les polítiques actives d'ocupació. Aquest últim va substituir la referència que es feia als «programes» per la d'«accions i mesures» (excepte en l'últim supòsit), i hi va incorporar la redacció definitiva del precepte, que va quedar com a article 13.h.

D'acord amb aquesta previsió, i a través de la seva inclusió explícita en les successives lleis pressupostàries i de les reserves de gestió que s'hi han previst, s'han dut a terme una sèrie d'actuacions gestionades exclusivament per l'òrgan estatal d'ocupació que, tal com preveuen expressament les normes que les contenen, són incardinables en els quatre supòsits de l'article 13.h de la Llei d'ocupació. A tall d'exemple, podem esmentar dins del primer supòsit de mesures (d'àmbit supraterritorial, que exigeixin mobilitat i demanin una coordinació unificada), les subvencions per a programes de formació i inserció de demandants d'ocupació en tecnologies de la informació

i activitats emergents que utilitzin noves tecnologies (Ordre TAS/2965/2006, de 26 de setembre, i resolucions de convocatòria de 27 de febrer de 2007 i de 10 de juny de 2011). En aquest mateix supòsit es troben també les subvencions per facilitar el trasllat de joves treballadors per assistir a entrevistes o ocupar un nou lloc de treball i les de suport financer a les petites i mitjanes empreses que apliquin programes d'integració per a joves treballadors dins de l'acció «Tu primer trabajo EURES», previstes en el Reial decret 1674/2012, de 14 de desembre.

En relació amb el segon supòsit (millora de l'ocupació mitjançant la col·laboració del SEPE amb òrgans de l'Administració general de l'Estat), podem esmentar les convocatòries de subvencions dedicades a la contractació de treballadors desocupats amb l'objectiu de procurar-los experiència professional per a la seva inserció en el mercat de treball (resolucions de 13 de febrer de 2009, de 21 de juliol de 2011 i de 23 d'octubre de 2012, entre d'altres), i les subvencions per als programes mixtos d'ocupació i formació de les escoles taller i cases i tallers d'ocupació, en col·laboració amb òrgans de l'Administració general de l'Estat, que tenen com a objectiu millorar l'ocupabilitat de joves desocupats (resolucions de convocatòria de 19 de febrer de 2007 i de 2 de juliol de 2012).

Quant al tercer supòsit (accions i mesures per a la integració laboral d'immigrants), ens podem referir a la concessió de subvencions als programes de formació en origen per als treballadors immigrants (Ordre TAS/195/2007, de 2 de febrer).

En el quart i últim supòsit (programes de caràcter excepcional l'execució dels quals afecti tot el territori nacional) es pot incloure el Reial decret llei 1/2011, d'11 de febrer, anteriorment esmentat, que conté el Programa excepcional d'ocupació per a la transició cap a la contractació estable i el Programa de requalificació professional de les persones que esgotin la seva protecció per desocupació (Pla Prepara) i que ha estat prorrogat en dues ocasions.

Així mateix, amb caràcter general, en el marc de l'Estratègia espanyola d'ocupació 2012-2014, aprovada pel Reial decret 1542/2011, de 31 d'octubre, l'Acord del Consell de Ministres de 6 de juliol de 2012 va aprovar el Pla anual de política d'ocupació per al 2012 (publicat per la Resolució de 24 de juliol de 2012 de la Secretaria d'Estat d'Ocupació), en el qual es preveuen expressament les mesures del fons de reserva que gestiona directament el SEPE, que no divergeixen de les que s'havien adoptat fins al moment i que es concreten fonamentalment en actuacions en l'àmbit de la formació i la requalificació (entre d'altres, accions formatives per a desocupats amb compromís de contractació, formació i inserció laboral en tecnologies de la informació, plans de formació per a persones ocupades i programes específics de qualificació i millora de l'ocupabilitat de joves de menys de trenta anys) i en mesures per afavorir l'ocupació i fomentar la contractació (contractació de desocupats per part dels òrgans de l'Administració general de l'Estat, programes d'escoles taller i cases d'oficis i tallers d'ocupació, entre d'altres).

A l'últim, pel que fa al precedent immediat de la disposició que ens ocupa, en els pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012, la reserva de gestió al SEPE en les polítiques actives d'ocupació comprèn les actuacions següents: oportunitats d'ocupació i foment de la contractació; oportunitats d'ocupació i formació; formació prioritàriament de desocupats i d'ocupats, i ajuts per a la requalificació professional de persones que hagin esgotat la prestació per desocupació (Pla Prepara).

Un cop hem exposat el contingut de la disposició addicional i el seu context normatiu, a tall de síntesi podem deixar fixat que aquest precepte té per finalitat establir una reserva de gestió de determinats fons pressupostaris no territorialitzables destinats a la realització d'accions, mesures i programes en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació, principalment de formació ocupacional, la qual s'atribueix amb caràcter exclusiu i centralitzat a l'Estat,

mitjançant el SEPE, tot excloent expressament les comunitats autònomes de l'exercici d'aquesta funció.

A continuació, per tal d'escometre la seva anàlisi, en primer lloc, l'hem d'enquadrar materialment; tot seguit, identificar el paràmetre de constitucionalitat i d'estatutarietat de distribució de competències que li és aplicable i projectar-lo sobre el seu contingut per obtenir, finalment, la conclusió sobre la seva adequació al marc constitucional i estatutari.

2. Amb relació a la seva incardinació en el corresponent títol competencial, d'acord amb el seu objecte i finalitat, més enllà d'inscriure's formalment en la Llei de pressupostos generals per a l'any 2013, el contingut de la disposició addicional s'ha de situar, tal com ho argumentarem a continuació, en la matèria laboral i, concretament, en l'àmbit de les accions executives pròpies de les polítiques actives de foment de l'ocupació. Tot i així, amb caràcter previ, considerem necessari, ni que sigui succintament, descartar la possible incidència del títol genèric de l'article 149.1.13 CE, en la mesura que el legislador estatal, en el seu moment, quan va aprovar la Llei d'ocupació, d'acord amb la disposició final primera, va emparar l'article 13.e (actualment 13.h) en la competència relativa a les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

Certament, com hem indicat anteriorment, gran part dels supòsits que preveu la disposició addicional dictaminada, concretament les lletres *a*, *b* i *c*, coincideixen amb el contingut inicial de l'esmentat precepte 13.e de la Llei d'ocupació, tot i que posteriorment fou ampliat pel Reial decret llei 1/2011 i reformat pel Reial decret llei 3/2011.

Ara bé, malgrat aquesta aparent coincidència material, i a banda de la consideració que els enquadraments competencials formulats pel legislador estatal no són inqüestionables respecte del seu ajustament constitucional, l'apreciació del qual correspon en darrera instància al Tribunal Constitucional,

hem de tenir en compte que la Llei d'ocupació va ser aprovada en un context determinat que explicaria la connexió inicial entre l'article 13.e i l'exercici de la competència estatal de l'article 149.1.13 CE.

Val a dir que, amb caràcter previ a l'entrada en vigor de l'Estatut de 2006, tant l'article 11.2 de l'Estatut de 1979 com determinades resolucions de la jurisdicció constitucional havien categoritzat les actuacions executives relatives als fons «d'àmbit nacional» ocupacionals («de feina», en la terminologia estatutària de llavors) com un límit a la competència autonòmica d'execució i una reserva a la titularitat estatal, que esdevenia una excepció al règim general de la funció executiva atribuït a les comunitats autònomes en l'àmbit laboral. En aquest sentit, alguna decisió del Tribunal Constitucional, com hem dit, considerava que la gestió per part de l'Estat de les actuacions d'aquests fons d'ocupació derivaven directament de l'article 40.1 CE *in fine* i trobaven empara en la competència de l'article 149.1.13 CE (STC 95/2002, de 25 d'abril, FJ 11). I això anterior, en un període en el qual l'esmentada gestió es feia de manera centralitzada i comportava l'execució de grans partides pressupostàries per part de l'INEM, predecessor de l'actual SEPE.

Molt probablement, aquest marc, acompanyat de la voluntat del legislador de dotar-se d'una normativa que li permetés continuar gestionant de forma centralitzada determinades polítiques actives, contribuirien a explicar per què la Llei d'ocupació, en l'article 13.e, va regular amb caràcter certament ampli els supòsits en els quals el SEPE es podria emparar per reservar-se la funció executiva en determinats programes de foment de l'ocupació, tot vinculant-los amb l'esmentat títol d'ordenació econòmica. D'aquesta manera, els seus epígrafs, configurats normativament de manera oberta, permetien la previsió futura de la gestió de nombroses i variades actuacions i mesures, de naturalesa, abast i impacte econòmic divers en favor de l'Estat.

Tot i aquesta configuració formal, a la pràctica, d'ençà de l'aprovació de la Llei d'ocupació, la normativa que ha estat dictada emparant-se en l'esmentat article 13.e (més tard, *h*) majoritàriament ha estat incardinada pel legislador estatal mateix en la competència del títol de l'article 149.1.7 CE, com ara la disposició final primera del Reial decret llei 1/2011, que, com hem vist, va introduir en l'article 13.e de la Llei d'ocupació l'últim supòsit, relatiu als programes de caràcter excepcional. Aquest fet ha coincidit paral·lelament amb una etapa en què un nombre important de comunitats autònomes han assumit les funcions executives en ocupació, mitjançant la gestió dels seus organismes públics respectius, i durant la qual la jurisprudència constitucional ha anat consolidant una doctrina en què les polítiques de formació per al foment de l'ocupació han estat considerades, amb caràcter general, com a funció executiva de la matèria laboral de titularitat autonòmica, com és el cas de la Generalitat a Catalunya. Com ja vàrem exposar al seu dia, aquesta evolució no ha estat exempta d'una elevada dosi de conflictivitat competencial i institucional, amb un resultat que s'ha caracteritzat per una reiterada manca d'observança per part de l'Estat respecte de la jurisprudència en aquest àmbit, especialment pel que fa a la territorialització dels fons destinats als programes i les accions formatives en matèria de foment del treball (DCGE 5/2012, de 3 d'abril, FJ 3).

Exposats aquests antecedents, si tornem a la disposició addicional vuitanta-unena, tot i el seu ancoratge i similitud formal amb el text de l'article 13.h de la Llei d'ocupació, podem constatar que la seva naturalesa, com a reserva de gestió dels crèdits pressupostaris, i el seu objecte específic, vinculat a les aplicacions pressupostàries afectades durant l'exercici 2013 (i als conceptes i subconceptes que s'hi detallen), esdevenen arguments suficients a l'hora de diferenciar l'una de l'altra. Així, la finalitat de la disposició addicional objecte de dictamen ens remet indefectiblement a l'àmbit de l'activitat de foment projectada sobre determinades polítiques actives d'ocupació, amb especial incidència i —podríem dir— prevalença de la formació ocupacional.

Qualificació que seria reforçada, com hem vist abans, pel contingut del seguit d'actuacions subvencionals dutes a terme fins a la data, per les previsions del Pla anual de política d'ocupació per al 2012 i per la reserva de gestió del SEPE fixada per als pressupostos del 2012.

A l'últim, pel que fa a la qüestió de la seva precisa incardinació competencial, el Tribunal Constitucional mateix, molt recentment, ha reblat que «la colocación, en sus diversas fases o estadios, el empleo, las ayudas de fomento del empleo y la formación profesional ocupacional, así como las acciones de estímulo a la contratación laboral en sus distintas modalidades» formen part del «contenido propio de la materia laboral a los efectos del artículo 149.1.7 CE» (STC 228/2012, de 29 de novembre, FJ 3).

En sentit contrari, com ja ho hem indicat, hem de descartar que la disposició addicional dictaminada compleixi els requisits imprescindibles que conduirien a enquadrar-la en l'article 149.1.13 CE. A banda de l'objecte i l'abast normatiu diferents, resulta evident que no constitueix una regulació que comporti l'exercici d'una «competencia de dirección económica de una concreta actividad o sector productivo» (STC 136/2009, de 15 de juny, FJ 2), ni tampoc té una incidència directa i significativa en el conjunt de l'activitat econòmica en els termes en què ho ha fixat la doctrina constitucional (STC 77/2004, de 29 d'abril, FJ 4, i 143/2012, de 2 de juliol, FJ 5; o bé, en l'àmbit laboral, STC 95/2002, de 25 d'abril, FJ 7).

En conseqüència, i als efectes del nostre Dictamen, considerem que el títol prevalent i més específic en el qual s'ha d'incardinar la disposició addicional vuitanta-unena és el de l'article 149.1.7 CE, el qual tindria el seu reflex estatutari en l'article 170.1.b EAC. Així doncs, procedim, tot seguit, a descriure el paràmetre de distribució de competències.

3. D'acord amb l'enquadrament que acabem de fer en la primera part d'aquest fonament jurídic, ara ens cal descriure sintèticament quin és el marc

constitucional i estatutari de distribució de competències amb relació a la funció executiva en matèria laboral (art. 149.1.7 CE i 170 EAC), així com la doctrina aplicable a l'exercici de la potestat subvencional, atès que la gestió de les accions esmentades, en matèria de polítiques actives d'ocupació, es tradueix generalment en la convocatòria d'ajuts econòmics, els quals constitueixen manifestacions de l'anomenada activitat de foment o poder de despesa dels poders públics.

Quant a la descripció d'aquest cànon, cal recordar que darrerament en els nostres dictàmens ens hi hem pronunciat de manera prolífica i a bastament. Amb relació a la delimitació de competències entre l'Estat i la Generalitat en el vessant executiu de la matèria laboral, inicialment, en el DCGE 5/2010, de 20 d'abril (FJ 2); i, posteriorment, en els DCGE 5/2012 (FJ 3) i 17/2012, de 20 de desembre (FJ 2), ja vàrem exposar que la funció executiva correspon amb caràcter general a la Generalitat, malgrat la competència de què disposa l'Estat en el desenvolupament de la legislació laboral. Com ha recordat molt recentment el Tribunal Constitucional en la Sentència 244/2012, de 18 de desembre (FJ 3), la competència autonòmica inclou «la emanación de reglamentos internos de organización de los servicios necesarios (SSTC 249/1988, de 20 de diciembre, FJ 2, y 158/2004, de 21 de septiembre, FJ 5) y de regulación de la propia competencia funcional de ejecución (STC 51/2006, de 16 de febrero, FJ 4) y, en general, "el desarrollo del conjunto de actuaciones preciso para la puesta en práctica de la normativa reguladora del conjunto del sistema de relaciones laborales" (STC 194/1994, de 23 de junio, FJ 3), así como la potestad sancionadora en la materia (SSTC 87/1985, de 16 de julio, FJ 1 y 2; 195/1996, de 28 de noviembre, FJ 8 y 9; y 81/2005, de 6 de abril, FJ 11)».

En tot cas, malgrat l'àmplia llibertat de configuració del legislador estatal, correspon a la Generalitat l'execució de les polítiques actives d'ocupació (art. 170.1.b EAC), les quals inclouen una variada tipologia de programes, accions

i mesures destinats a fomentar la inserció de les persones aturades, així com a millorar les possibilitats i condicions d'ocupació dels treballadors en actiu.

Entre les accions més freqüents, en varietat tipològica i aportació de fons pressupostaris, destaquen les de naturalesa formativa. Aquestes, com també ja hem descrit i examinarem més endavant, esdevenen una part substantiva de les iniciatives a les quals pretén donar cobertura la norma que estem analitzant.

Dit això, en aquest punt hem d'incorporar el paràmetre relatiu a la funció subvencional projectada sobre la matèria que ara tractem. Com és sabut, la potestat subvencional no constitueix per si mateixa un títol competencial autònom ni pot actuar com a instrument atributiu de competències, sinó que aquesta s'ha d'ajustar i manifestar-se respectuosa amb el model de distribució que ordena la matèria sobre la qual projecta el poder de despesa. Així, en el cas que estem examinant, resulta clar que la funció executiva de les polítiques actives d'ocupació correspon a la Generalitat, tal com preveu materialment l'article 170.1.b EAC, i, per tant, l'acció subvencional de foment, d'acord també amb l'article 114.4 EAC, s'ha de cenyir a aquest marc competencial.

Tot i aquesta regla general, hem de tenir present que la jurisprudència constitucional ha establert la doctrina per la qual en determinats casos excepcionals l'Estat pot assumir la gestió que amb caràcter ordinari correspon a les comunitats autònomes. Com també ja hem reproduït en diverses ocasions en els nostres dictàmens més recents (entre d'altres, DCGE 3/2012, de 8 de febrer, FJ 2.3, i 13/2012, de 13 de setembre, FJ 2.5), el reiteradament citat quart supòsit de l'activitat subvencional previst en el fonament jurídic 8 de la STC 13/1992, de 6 de febrer, ha validat que l'Estat es pugui atribuir la funció executiva quan l'exercici d'aquesta esdevingui imprescindible per assegurar la plena efectivitat de les mesures o bé per garantir les mateixes possibilitats d'obtenció i el gaudi per part dels seus

potencials destinataris en tot el territori estatal. Una doctrina que ha anat reiterant substancialment fins a la data actual (vegeu, per totes i concretament en l'àmbit laboral, les STC 225/2012, de 29 de novembre, FJ 4, i 244/2012, FJ 7).

D'aquesta manera, per tal que es doni el supòsit esmentat, han de concórrer els requisits següents: en una fase preliminar, la Generalitat ha de poder participar en el procés de decisió pel qual s'adopta l'opció de no territorialitzar els fons (art. 114.5 EAC); i en cas que s'opti per la gestió centralitzada, aquesta ha d'estar convenientment justificada des d'un punt de vista material (STC 136/2009, de 15 de juny, FJ 4) i limitada a aquelles funcions i accions concretes que de manera imprescindible requereixin ser executades pels òrgans estatals (STC 38/2012, de 26 de març, FJ 4 a 7; 89/2012, de 7 de maig, FJ 6 i 7, i 244/2012, FJ 7). Tenint en compte, a més, que quan les comunitats autònomes només disposen de la competència d'execució sobre una matèria «deb[e] apreciarse de forma mucho más restrictiva la excepcionalidad justificadora de la permanencia en el acervo estatal de facultades ejecutivas, que este Tribunal admite solo para supuestos tasados», atès que la completa competència normativa de l'Estat ja garanteix la unitat d'acció (STC 244/2012, FJ 7, amb citació de la STC 111/2012, FJ 7).

4. Un cop hem enquadrat materialment la disposició i hem determinat el règim competencial que li és aplicable, a continuació, i en darrer lloc d'aquest Dictamen, ens pertoca procedir a l'examen concret del seu contingut. Com ja hem exposat reiteradament, la norma essencial sobre la qual s'articula el conjunt de la disposició addicional vuitanta-unena consisteix en la reserva de determinats fons pressupostaris per a la seva gestió en règim d'exclusivitat per part del SEPE, el qual «realizará la gestión de las acciones, medidas y programas financiados con cargo a la reserva de crédito de su presupuesto de gastos, que comprenderá las aplicaciones 19.101.000-X.400, 19.101.000-X.401, 19.101.000-X.402, 19.101.000-X.410, 19.101.000-X.411,

19.101.000-X.412, 19.101.000-X.431 y 19.101.241-A.482, desagregadas a través de varios subconceptos, según los diferentes ámbitos funcionales de las políticas activas de empleo, para financiar las siguientes actuaciones [...]».

Tal com es desprèn nítidament de la literalitat mateixa del seu text, la gestió executiva de determinades accions de foment de l'ocupació constitueix l'objecte material de la disposició addicional vuitanta-unena LPGE 2013. De conformitat amb la definició que la Llei d'ocupació fa del concepte de polítiques actives d'ocupació (art. 23) i dels àmbits que integren les accions i mesures de les polítiques esmentades (art. 25), juntament amb l'abast material de les aplicacions explícitament compromeses per la disposició, resulta evident, com hem exposat anteriorment, que el precepte en qüestió afecta un nombre ampli i heterogeni d'actuacions que, formalment, s'articularen mitjançant convocatòries d'ajuts i subvencions adreçats a la realització d'accions eminentment formatives i de preparació per a la inserció laboral o la millor qualificació de persones que pretenen accedir, mantenir-se o bé retornar al mercat de treball.

D'acord amb això anterior, és indubtable que ens trobem situats de ple en l'exercici de la funció executiva que estableix en favor de la Generalitat l'article 170.1.b EAC, incloent-hi de manera substancial les polítiques actives d'ocupació i la gestió de les subvencions corresponents. Tal com hem assenyalat en el cànon de constitucionalitat, la distribució de competències prevista a l'article 149.1.7 CE, juntament amb el citat article 170 EAC, així com el paràmetre en l'exercici de la potestat subvencional ex article 114.4 i .5 EAC i la doctrina de la STC 13/1992 (FJ 8), ens incardinen en un esquema en el qual la centralització de la gestió de les polítiques actives que pretén prescriure la disposició addicional dictaminada constitueix una excepció a la que és i hauria de ser la regla general i ordinària ajustada al model constitucional, és a dir, que les comunitats autònomes, i en el nostre cas la Generalitat a Catalunya, són l'administració titular d'aquesta funció

executiva. I això, malgrat que els pressupostos generals de l'Estat sovint no reflecteixen aquest model (per a l'any 2013, el SEPE disposa d'uns fons pressupostaris per a la gestió directa d'una quantia equivalent a la tercera part del total que és objecte de transferència a les comunitats autònomes per dur a terme les actuacions en matèria de polítiques actives d'ocupació).

En conseqüència, i reprenent l'argument, per tal que la regulació que estableix la disposició adicional dictaminada fos respectuosa amb el marc constitucional i estatutari, hauria de complir les condicions que li requereix la jurisprudència constitucional i, en tot cas, limitar-se a una centralització de les actuacions executives en aquells aspectes que esdevinguessin imprescindibles d'acord amb la doctrina establerta respecte d'aquesta qüestió (STC 13/1992, de 6 de febrer, FJ 8; i, en l'àmbit laboral, STC 225/2012, de 29 de novembre, FJ 4, i 244/2012, FJ 7).

Dit això, si tornem al text de la disposició adicional vuitanta-unena i abans d'analitzar si la seva regulació sobre els quatre tipus de mesures atribuïdes al SEPE compleix aquestes exigències, hem de tenir present que en els dos últims paràgrafs d'aquesta disposició s'incorpora una norma singularment transcendent per al nostre examen. En concret, s'estableix l'exclusió expressa, general, absoluta i apriorística, és a dir, amb caràcter previ a la convocatòria de qualsevol ajut o subvenció en l'execució dels fons afectats, de l'opció de gestió territorialitzada de les aplicacions pressupostàries quan preveu: «Dicha reserva presupuestaria opera como reserva de gestión de políticas activas de empleo en los supuestos anteriormente señalados en favor del Servicio Público de Empleo Estatal, no obstante las competencias asumidas por las Comunidades Autónomas en el ámbito del trabajo, el empleo y la formación» i «[...] los fondos que integran la reserva de crédito no estarán sujetos a distribución territorial entre las Comunidades Autónomas con competencias de gestión asumidas».

D'aquesta manera, la disposició dictaminada no únicament prescriu una reserva amb caràcter exclusiu envers el SEPE, sinó que també impedeix qualsevol mena de participació a la Generalitat en el conjunt de funcions executives que conformen la gestió de les polítiques actives d'ocupació compromeses, vulnerant així l'article 170.1.b EAC i, pel que fa a la seva projecció en l'àmbit del foment, les prescripcions de l'apartat 4 de l'article 114 EAC i, en darrera instància, de l'apartat 5 d'aquest mateix article.

Quant a aquest punt, hem de recordar en aquest estadi de la nostra argumentació la recent jurisprudència constitucional, i especialment la STC 244/2012. L'esmentada resolució ha recordat, tal com ja hem indicat en el paràmetre, que malgrat que l'Estat disposa d'una àmplia capacitat normativa en matèria laboral, incloent-hi l'àmbit regulador de l'objecte i les condicions d'atorgament de les subvencions, i, fins i tot, excepcionalment, en la seva gestió, aquesta s'ha de manifestar respectuosa amb la regla general de les competències executives autonòmiques i «sin que en el ejercicio de su competencia normativa pueda el Estado desapoderar a las Comunidades Autónomas de las competencias estatutariamente asumidas y efectivamente traspasadas» (FJ 4). Així mateix, s'ha d'atenir als requisits de la doctrina subvencional en relació amb l'excepció de la centralització «[...] que resulte imprescindible para asegurar la plena efectividad de las medidas dentro de la ordenación básica del sector y para garantizar las mismas posibilidades de obtención y disfrute por parte de sus potenciales destinatarios en todo el territorio nacional» (FJ 7). I, finalment, és necessària la previsió de la participació mínima de la Generalitat en els supòsits en els quals la normativa estatal li hagi sostret l'exercici d'aquella funció que li és pròpia, d'acord amb la dicció de l'article 114.5 EAC (FJ 7).

La taxativitat de l'últim paràgraf de la disposició impedeix, fins i tot, la possible territorialització de part dels fons amb caràcter posterior a l'aprovació dels pressupostos generals i la possible articulació de convenis de col·laboració entre les respectives administracions per facilitar la possible

participació de la Generalitat. Així mateix, amb relació a la participació de l'Administració catalana en el procés de decisió sobre la centralització dels fons que integren la reserva de crèdit, hem d'indicar que no consta a aquest Consell que l'Estat hagi facilitat cap mena de mecanisme pel qual la Generalitat hagi pogut manifestar el seu criteri respecte de la seva no-territorialització en els pressupostos generals de l'Estat, ni tan sols que existeixi l'informe previ de la Conferència Sectorial d'Ocupació i Afers Laborals com exigeix l'últim paràgraf de l'article 13.h de la Llei d'ocupació.

D'acord amb aquests arguments, ja podem arribar a una primera conclusió consistent en el fet que la disposició addicional vuitanta-unena, en establir la regla general de la reserva directa de gestió en favor del SEPE, la no-territorialització dels fons afectats i l'exclusió absoluta de la participació de la Generalitat, vulnera les previsions de l'Estatut d'autonomia, concretament la competència de la Generalitat en matèria de polítiques actives d'ocupació de l'article 170.1.b i els apartats 4 i 5 de l'article 114 EAC.

Un cop exposada aquesta conclusió, considerem pertinent completar la nostra tasca consultiva tot examinant les seves lletres *a*, *b*, *c* i *d*, que regulen els supòsits en els quals l'Estat es reserva la gestió centralitzada de les accions, les mesures i els programes que s'hi expliciten.

A) La lletra *a* estableix:

«a) Acciones y medidas cuya ejecución afecte a un ámbito geográfico superior al de una Comunidad Autónoma, cuando éstas exijan la movilidad geográfica de las personas desempleadas o trabajadoras participantes en las mismas a otra Comunidad Autónoma distinta a la suya, o a otro país y precisen de una coordinación unificada.»

Amb relació a la justificació de la seva imprescindible centralització, val a dir que l'argumentació o explicació esdevé merament formal o nominalista. En

altres paraules, el legislador estatal incorpora en la literalitat del text simplement l'equivalent a l'enunciat del requisit que la doctrina constitucional exigeix per tal que l'exercici de la funció executiva es desplaci de la Generalitat a l'Estat. Però més enllà d'aquesta inserció declarativa, no aporta cap argument o explicació amb un mínim contingut de per què les mesures que impliquen una mobilitat supraterritorial a la comunitat autònoma comporten necessàriament una *coordinació unificada* que exclou automàticament la participació dels organismes autonòmics competents.

En aquest punt, podem fer esment dels nostres DCGE 13/2012, de 13 de setembre (FJ 3.2.B) i 14/2012, de 18 de setembre (FJ 2.2.D), en què, fent-nos ressò de la jurisprudència constitucional, especialment de les STC 38/2012 i 89/2012, vàrem indicar que la supraterritorialitat no és un títol competencial i que la incidència supraautonòmica dels ajuts no constitueix en si mateix un criteri que justifiqui la centralització de la seva tramitació i gestió. En el mateix sentit, en l'àmbit específic de la formació professional ocupacional, en el DCGE 17/2012 (FJ 2.3), amb remissió al 5/2012, ens vàrem pronunciar en el sentit que només en els casos excepcionals en què l'activitat pública no admet fraccionament resulta justificat l'exercici per part de l'Estat d'una competència que no li és atribuïda (STC 194/2011, de 13 de setembre, FJ 5), de manera que «[l']eventual disparitat entre les solucions adoptades pels òrgans corresponents de les comunitats autònomes podria superar-se com diu la mateixa Sentència, mitjançant “[l]a fijación de un punto de conexión adecuado por parte del Estado, y el recurso a las técnicas de coordinación tanto de naturaleza vertical, entre el Estado y las Comunidades Autónomas, como de naturaleza horizontal, entre Comunidades Autónomas” (FJ 6), a més de la utilització de l'anomenat “sistema de información de los servicios públicos de empleo” establert a l'article 7 bis de la Llei 56/2003 esmentada» (DCGE 5/2012, FJ 4.2). D'altra banda, resulta clar que la coordinació ja és quelcom inherent al sistema arbitrat en la mateixa Llei d'ocupació (en aquest sentit, DCC núm. 260, de 17 de febrer de 2004, F IV).

D'acord amb aquests arguments, la lletra *a* de la disposició addicional vuitanta-unena és contrària als articles 170.1.*b* i 114.4 EAC perquè vulnera les competències executives de la Generalitat en matèria de polítiques actives d'ocupació i no justifica la legitimitat constitucional de la necessitat de la seva centralització, ignorant els mecanismes de coordinació i col·laboració previstos a l'article 115.2 EAC per als casos en què l'objecte de les seves competències tingui un abast territorial superior al del seu territori. Així mateix, el seu contingut, posat en relació amb els dos darrers paràgrafs de la disposició, també és contrari a l'article 114.5 EAC.

B) La lletra *b* respon al text següent:

«b) Acciones y medidas dirigidas tanto a las personas demandantes de empleo como a las personas ocupadas, para la mejora de su ocupación mediante la colaboración del Servicio Público de Empleo Estatal con órganos de la Administración General del Estado o sus organismos autónomos, para la realización de acciones formativas, entre otras, aquellas que tengan como objetivo la generación de empleo de calidad y la mejora de oportunidades de las personas trabajadoras, en particular cuando se desarrollen en el marco de planes, estrategias o programas de ámbito estatal, y ejecución de obras y servicios de interés general y social relativas a competencias exclusivas del Estado.»

Pel que fa a aquesta lletra, hem d'assenyalar els mateixos motius d'insuficiència en la seva tipificació quant a l'absència d'una justificació material idònia i suficient. Així, el legislador estatal estableix que determinades accions formatives, pel fet d'estar vinculades a l'exercici de competències exclusives de l'Estat, o bé en col·laboració amb organismes estatals o en el marc de programes d'abast estatal o en l'execució d'obres d'interès general i social en l'exercici de competències exclusives d'aquell, comporten la immediata atribució de titularitat de la seva gestió en favor del

SEPE. Aquesta norma, formulada en els termes exposats i sense la justificació raonada de la imprescindible centralització, constitueix un desplaçament constitucionalment il·legítim de les competències executives de la Generalitat en la matèria d'ocupació. Perquè aquesta opció es manifestés respectuosa amb l'ordre constitucional hauria d'acreditar el caràcter necessari de la centralització sense excloure apriorísticament i de manera absoluta la participació de l'Administració autonòmica. Per contra, el seu enunciat parteix del principi constitucionalment invàlid que el títol competencial exclusiu en una matèria sectorial determinada arrossega automàticament la titularitat en l'exercici de funcions executives de les polítiques actives de foment i d'ocupació que es duguin a terme en aquell àmbit.

La conseqüència d'aquesta configuració, per tant, és la vulneració per part de la lletra *b* de la disposició addicional vuitanta-unena dels articles 170.1.*b* i 114.4 EAC, en la mesura que desplaça la Generalitat en la titularitat de les seves competències executives en matèria de polítiques actives d'ocupació. Així mateix, també és contrària a l'article 114.5 EAC perquè exclou la participació de la Generalitat, segons es desprèn dels dos darrers paràgrafs de la disposició dictaminada.

C) Quant a la lletra *c*, relativa a: «Acciones y medidas de intermediación y políticas activas de empleo cuyo objetivo sea la integración laboral de trabajadores inmigrantes, realizadas en sus países de origen, facilitando la ordenación de los flujos migratorios», hem de reproduir en part l'argumentació que acabem d'exposar amb motiu de l'apartat anterior, però en aquest cas amb relació a la matèria «immigració». Així, entenem que, malgrat la referència que es fa a l'ordenació dels fluxos migratoris, i atès que les accions i mesures esmentades tenen com a objectiu la integració laboral dels treballadors, concretant-se presumiblement en activitats de formació, el títol competencial prevalent, per raó de la seva especificitat, és el de l'article 149.1.7 CE i no el del 149.1.2 CE. Aquest últim precepte, ho hem de

recordar, no pot ser utilitzat com un «títol horitzontal d'abast il·limitat» que enervi les competències sectorials de les comunitats autònomes emparant-se en la possible incidència de les accions en la població migratòria (STC 227/2012, de 29 de novembre, FJ 4; i 26/2013, de 31 de gener, FJ 5.a). Dit això, i com a darrer argument coadjuvant a la conclusió que acabem d'establir, podem assenyalar que la normativa estatal mateixa que ha desenvolupat aquest tipus de mesures (a títol d'exemple, podem fer referència a l'Ordre TAS/195/2007, de 2 de febrer, per la qual s'estableix la concessió de subvencions per finançar programes destinats a la formació i inserció de treballadors immigrants) ha fonamentat també, coincidint amb el nostre criteri, la seva regulació en l'article 149.1.7 CE.

Per consegüent, d'acord amb el que hem exposat, considerem que la lletra c de la disposició addicional vuitanta-unena vulnera els articles 170.1.b i 114.5 EAC; aquest últim, atès que, fins i tot en el cas que es considerés justificada la necessitat de centralitzar la seva gestió per tractar-se de formació en origen, aquesta lletra c, en connexió amb els dos últims paràgrafs de la disposició esmentada, no respecta la participació de la Generalitat exigida per aquest darrer precepte estatutari.

D) Finalment, la lletra d disposa: «d) Programas que se establezcan con carácter excepcional y duración determinada, cuya ejecución afecte a todo el territorio nacional, siendo imprescindible su gestión centralizada a los efectos de garantizar la efectividad de las mismas, así como idénticas posibilidades de obtención y disfrute a todos los potenciales beneficiarios». En aquest epígraf, de manera molt genèrica, l'Estat es reserva la funció executiva en programes que qualifica de «caràcter excepcional», l'execució dels quals afecti «todo el territorio nacional». Aquesta atribució centralitzada únicament es justifica sobre la base de l'incís de la necessitat de «garantizar la efectividad de las mismas, así como idénticas posibilidades de obtención y disfrute a todos los potenciales beneficiarios», que és precisament la reproducció dels requisits que, a partir de la STC 13/1992, ha exigint la

jurisprudència constitucional perquè es pugui dur a terme la centralització. Així mateix, i pel que fa a la «igualtat» de gaudi de les subvencions a què fa referència implícitament aquest supòsit subvencional, cal afegir que el Tribunal Constitucional també ha indicat reiteradament que, per si sola, «no puede admitirse como una de las circunstancias que justifican la excepcional tramitación centralizada [...]» (STC 89/2012, FJ 7).

Com hem assenyalat anteriorment, aquesta mera reproducció formal i nominalista de les condicions exigides per la jurisprudència constitucional, òbviament, malgrat l'ampli marge de configuració del legislador estatal, no constitueix una veritable justificació material mínimament argumentada ni és deduïble raonablement del text la imprescindible necessitat de desaparèixer la Generalitat de l'exercici de la funció executiva que li correspon segons el bloc de la constitucionalitat i, per tant, seria contrària a l'article 170.1.b EAC. Ara bé, àdhuc en el supòsit que en el seu desenvolupament concret concorreguessin les circumstàncies per sostenir la centralització de la gestió, no podem ignorar que la lletra *d*, tal com està formulada, i posada en relació amb els dos darrers paràgrafs de la disposició dictaminada, esdevé contrària a l'article 114.5 EAC perquè no permet cap mena de participació de la Generalitat.

En conseqüència, d'acord amb els arguments que acabem d'exposar, considerem que la disposició addicional vuitanta-unena LPGE 2013 vulnera l'ordre constitucional i estatutari de competències dels articles 149.1.7 CE i 170.1.b EAC i, així mateix, és contrària als apartats 4 i 5 de l'article 114 EAC.

Atesos els raonaments continguts en els fonaments jurídics precedents, formulem les següents

CONCLUSIONS

Primera. La disposició addicional vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013, vulnera l'article 166.1 EAC i, en connexió amb aquest, l'article 156 CE i els articles 3.1 i 202.2 EAC.

Adoptada per unanimitat.

Segona. La disposició addicional vuitanta-unena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, vulnera l'ordre constitucional i estatutari de competències dels articles 149.1.7 CE i 170.1.b EAC i, així mateix, és contrària als apartats 4 i 5 de l'article 114 EAC.

Adoptada per unanimitat.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada a l'encapçalament.